

16.4. 2017

neděle velikonoční

Introit: Ježíš Kristus praví: Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu. (Zj 1,17b-18)

Píseň: 667,1.5 *Vítězi k poctě zpívejme*
pozdrav velikonoční

Píseň: Svítá 324 *Šly zrána ke hrobu*

Modlitba:

Pane Bože,

je neděle, ta úplně nejnedělnější v celém roce... Děkujeme, radujeme se, zpíváme. Snažíme se domyslet, co to znamená. Opravdu vítězství nad smrtí. Tma nebude mít poslední slovo. Děkujeme za ta "malá vzkříšení", která nám dáváš zažívat. Ústup bolesti, odpuštěné viny, urovnané vztahy, vlídné slovo, uzdravení.

Myslíme teď na místa a lidi, kde bolest a zlo má navrch... Myslíme na křesťany v Egyptě. Nechápeme, nevíme, co říct, jak potěšit, vysvětlit. Potěšuj, dávej sílu jít dál. O pokoj a mír prosíme.

Působ svým Duchem velikonoce. Tys dokázal tenkrát vyvést lidi z otroctví, pak jsi je zachránil v beznaději, když jsi rozevřel cestu mořem... Ty máš nečekaná řešení... Vyvádíš i z hrobu. Působ v nás i kolem nás velké věci. Amen.

Čtení: 1 K 15,1-19

Píseň: 660 *Buď Bohu všechna chvála, čest*

Text: Jan 20,11-18

Kázání:

V neděli nad ránem Marie přichází k Ježíšovu hrobu a pláče. Jak jinak by měla přijít k hrobu než s pláčem? Jak jinak reagovat na smrt blízkého člověka? Jak jinak než s pláčem reagovat na tragédie kolem nás - ať už ty osobní nebo "světové" (Sýrie, Egypt...)?

Marie přichází s pláčem k místu, kde je Bůh, i když myslí, že je to mrtvý Bůh. Kolik našich modliteb nebo vzdechů má v sobě otázku nebo stín pochybnosti, jestli Bůh slyší, jestli je živý, jestli vůbec je... Jsi mrtvý

(bezmocný, hluchý, stejně s tím nemůžeš nic udělat...), ale aspoň se podívat do hrobu. Co jiného mi zbývá?

Marie vsadila vše na jednu kartu, věřila Ježíšovi, nenechala si zadní vrátka (víry jen tak napůl, když Ježíš skončil, obrátím se jinam...), teď prázdnota, zmatek (předchozí oddíl: Marie uviděla odvalený kámen, zavolala učedníky Petra a Jana, ti se běželi podívat a zase se vrátili). Marie nahlédne do hrobu (jako hledíme na němé prázdné nebe, odkud nepřijde žádná odpověď...), chce se naposledy podívat na to místo, kde on ležel, kde skončila naděje. A jsou tu andělé. Aspoň někdo. Proč pláčeš? Zastav se a formuluj to. Dobrá pastorační otázka. Občas potkáme anděly, kteří se zeptají: Co tě trápí? Proč pláčeš? Sami můžeme být někdy anděly, co se zajímají, všimnou si...

Odnesli mého Pána... Marie odpoví a možná ta odpověď, formulace problému, je impulsem, aby se otočila. Od hrobu do zahrady, do světa.

Proč pláčeš? Koho hledáš? slyší znovu.

Ptají se nás lidé, proč pláčeme... Ptá se nás Bůh, proč pláčeme. Neřekne "neplač" nebo dokonce "nesmíš plakat". Ale vyzve: Řekni to, stěžuj si, protestuj. A pro nás, kdo víme, že to říká Marii Ježíš, je to výzva k modlitbě. Řekni v modlitbě, proč pláčeš. Už pláč je modlitbou, neboj se pokračovat...

Hledám mrtvého Ježíše, odpoví Marie.

Marie! oslovil Ježíš Marii jménem. Slova andělů Marii pomohla vyjádřit smutek, možná jí pomohla se obrátit dobrým směrem, kde uviděla Ježíše. Další otázka ji vedla dál k odpovědi, k modlitbě. Ale až to oslovení jménem, oslovení osobní jí otevřelo oči. Až to je vrcholem.

Rabbuni! Mistře! Už tě poznávám. Svět dostává barvy. I když tomu ještě moc nerozumím (a asi rozumět nebudu).

Marie chce Ježíše obejmout, sáhnout si na něj. Možná je Marie Magdalská onou ženou, která nedávno Ježíšovi umývala nohy slzami a mazala vonnou masťou. Zase by se chtěla dotknout.

Sami bychom také možná chtěli Boha nějak víc držet, mít v ruce, rozumět mu. Kdyby byl nějak uchopitelnější, snáz by se víra předávala dál... Ale Ježíš Marii zadrží. Nedotýkej se mne. Dosud jsem nevystoupil k Otcí. Tvá víra, tvůj Bůh nebude uchopitelný. Smíš plakat, prosit, stěžovat si, radovat se, smíš vyprávět, ale nedotýkat se, nemanipulovat. Jsem s tebou, budu s tebou (jsem, který jsem), ale svým způsobem.

Marie šla a řekla učedníkům, že viděla Pána. Někdy bývá nazývána apoštolkou apoštolů. Víc už se toho od Jana o Marii nedovíme. Chtěla bych vědět, co s ní bylo dál. Jak ji změnilo setkání se vzkříšeným. S pláčem přišla k prázdnému hrobu a to prázdno nějak dostalo smysl. Bůh žije. Nemohu si na něj sáhnout, ale zná mě jménem a dává mi úkol. Věř, že žiju. A řekni to ostatním.

Marie říkala, že hledá tělo Pána, chce pro ně jít (a asi ho slušně pohřbít). Ale je to jinak, vzkříšený Ježíš jí dá úplně jiný úkol. Změní její plány.

Co pro nás jsou Velikonoce? Mění nás? Co pro nás znamená zvěst o vzkříšení? Každý rok o Velikonocích připomínaná...

Nedávno jsem četla knihu kazatele Peta Greiga *Když Bůh mlčí*. Podtitul knihy: *Vstoupit do ticha nevyslyšených modliteb*. Autor knihy o tomto prostoru ticha ví své. Jeho žena Sammy ve třiceti letech podstoupila operaci mozku, po které se jí vracejí úporné epileptické záchvaty. Modlí se za ni spousta lidí, ale uzdravena není. Kniha je rozdělena do čtyř částí, procházíme dny velikonočního tridua. Od Zeleného čtvrtku s otázkou *JAK tohle zvládnou?* přes Velký pátek s otázkou *PROČ na mé modlitby nikdo neodpovídá?* se dostaneme k Bílé sobotě a otázce *KDE je Bůh, když nebe mlčí?*

Poslední kapitola je hodně krátká: Velikonoční neděle - *KDYŽ je každá modlitba vyslyšena*.

Po přečtení knihy nepřichází frustrace, že "všichni jsou uzdraveni, jen já ne...", "všichni se umějí modlit a Bůh je slyší, jen mě ne..." Autor nás provází tím, jak modlitby nejsou vyslyšeny tak, jak jsme si představovali. (Luther: Nejlepším znamením toho, že Bůh naše modlitby slyší, je to, že se nám stane opak toho, co jsme chtěli. Pokud bychom takové jednání nechtěli snést, tedy nám pomůže Duch svatý. Pokud by Bůh jednal podle našich přání, tak by byl naším zajatcem a ne naším Bohem.)

Na konci knihy *Když Bůh mlčí* se spolu s Marií Magdalskou díváte na svět a na Boha skrz slzy. Ostatně první člověk na zemi, který viděl Ježíše po jeho zmrtvýchvstání (tato Marie), ho viděl přes slzy. Blaze těm, kdo pláčou... říkal Ježíš. Neříkal, že už nebudete plakat. To čteme až ve Zjevení Janově a popisuje se Boží království v jeho plnosti. Pro nás čas platí Ježíšovo: Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni. Díváme se na svět skrz slzy, ale ten, kdo sám poznal bolest, smrt a hrob, kdo volal Bože můj, proč jsi mě opustil, je v tom těžkém s námi.

Co pro nás jsou Velikonoce? Co pro nás znamená zvěst o vzkříšení? Čteme o Marii, která přišla k hrobu, s pláčem hledala Ježíše. I my smíme pochybovat, hledat, naříkat, protestovat. Smíme se s úzkostí dívat do hrobu (svého, svých blízkých, svých pohřbených nadějí...). Ale smíme se otočit k hrobu zády a (možná nejistě) věřit, že i nás každého On zná jménem a pomůže jít dál.

Když Marie poznala, že domnělý zahradník je Ježíš, v údivu řekla jen jedno slovo: Rabbuni! (to znamená Mistře!) Nezmohla se na víc? Nebo nebylo víc potřeba? Co bychom řekli? Co je naší odpovědí na zprávu velikonočního rána? Možná postupně, celý život snad, člověku dochází, co to znamená, že ten hrob je prázdný. Na začátku je ono užaslé Mariino "Mistře!", postupně budeme koktavě dodávat slova vděčnosti, radosti, proseb, postupně se bude rodit theologie (mluvení o Bohu), promýšlení, jak tohle vzkříšení souvisí se mnou, s životem, se smrtí, s věčností. S údivem a slzami smíme hledět vstříc nedělnímu vzkříšení. Nemusíme toho moc říkat ani se to snažit pochopit... Ježíši Kriste, vzkříšený, oslov nás jménem... probud' naději, víru...

Píseň: Svítá 330 *Velikonoční prozpěvování (Tmavým ránem kráčí žena)*

Vyznání vin, slovo milosti
Apoštolské vyznání víry

Píseň: 682 *Dnes k svému stolu zve nás Pán*

Večeře Páně;

Písně při VP: 336 Slavné Kristovo vzkříšení, 347 Nastal nám čas přeradostný, 350 Přemohl Ježíš smrti noc (ale má jen 4 sloky)

Přímluvná modlitba

Ohlášky, sbírka

Poslání: Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem. (Ř 12,21)

Požehnání: Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání! (1K 15,20-21)

Jděte v pokoji.

Píseň: 660 *Bud' Bohu všechna chvála, čest*